

Частина перша

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Літо 1939 було спекотним — і Західний Буг попід берегами помітно обмілів. Та посередині русла все ж був повноводим і стрімко плинув до далекої ще Вісли. Ближче до Устилуга, на черговому згині русла вода подекуди закручувалась у спіральні вири, у яких вона, мов у лійках, безперервно всмоктувалась у невидимі безодні. То були поганой слави круторії, про які впродовж багатьох століть волиняни склали безліч легенд, у котрих ці таємничі річкові вири подавались як місця небезпечні й містичні.

На пологому березі річки, якраз навпроти круторіїв, лежали на траві двоє підлітків. На них були лише сподні¹, пошиті з домотканого полотна.

¹ Підштаники (пол.).

Засмагли тіла і налиті м'язи цих ще не юнаків, але вже й не дітей свідчили, що більшість часу вони проводять на вулиці і не цураються роботи.

Підлітки лежали горілиць, широко розкинувши руки, і вдивлялись у небо, яким пливли поодинокі хмаринки.

— Гляди, Левонку, — мовив той, у якого було темніше волосся, — ота хмарина схожа на вершника на коні.

— Угу, Ларку, — відгукнувся його товариш. — На улана, яких я бачив, коли минулого року їхній полк їхав через Устилуг.

— А мені на Тараса Бульбу, — заперечив Ларко. — Козак такий був, мені татусько¹ Матвій про нього розповідав.

— Ти що, бачив тих козаків? — поблажливо кинув Левонко. — А я наших уланів таки бачив.

Він спритно зіп'явся на ноги і побіг до річки.

— Давай доганяй! — крикнув Левонко і з розгону шубовснув у річку.

Ларко й собі рушив до води.

— Ларку, Ларку! — гукав Левонко, повернувши голову до берега. — Давай швидше, будемо пірнати!

Течія несла його просто на круторию.

— Дивись! — побачивши небезпеку, щосили закричав Ларко, — щоб на дно не затягнуло!

¹ Хрещений батько (*диал.*).

Левонко, який вже відчув холод круторії, почав притьма загрибати руками, намагаючись відпливти від виру. Та раптом він на мить застиг у воді, і тут-таки почав відчайдушно борсатись на одному місці.

— Корч! — несамовито заволав підліток. — Мені скорчило ногу! Допоможи!

Ларко вже був біля нього. Він схопив товариша за руку й різко смикнув до себе.

— Перевернись на спину і не шарпайся, — намагаючись не видати хвилювання, звелів Ларко. — Я потягну тебе до берега, а ти допомагай другою рукою.

На щастя, річка в цьому місці була неширока та ще й обміліла. За якусь хвилину Ларко витягнув Левонка на берег. Праву ногу того так зсудомило, що вона зовсім не розгиналась. Підліток голосно стогнав чи то від болю, чи від страху. Ларко метнувся до одержі, і за мить повернувся зі шпилькою¹ в руці. Не вагаючись, він штрикнув нею в задубілу ногу товариша.

— А-а-а! — заволав Левонко, сіпнувшись, мов укушений гадюкою. — Ти що, ногу мені відрізаєш?

— Так мама мене вчили, — вибачливо мовив Ларко. — Якщо корч сильний, то треба вколоти те місце голкою.

— А й справді відпускає, — зрадів Левонко. — Ну, ти і знахар, Ларцю.

¹ Англійська булавка (пол.).

— Тепер три там руками, — усміхнувся Ларко, який і сам добряче перелякався. — Ще за трохи має зовсім попустити.

Він скуйовдив рукою світлу, як льон, Левонкову чуприну.

— Ех ти, пірнач Красніцький.

Прийшовши додому, на хутір Війтова Воля, на якому Левонко і Ларко жили по сусідству, підлітки не стали розповідати батькам про свою пригоду на річці. Зрештою, не було й кому, бо Левон Красніцький-старший і Віктор Ткачук грали того дня на весіллі у Федорівці.

Тож треба було, щоби двоє із чотирьох музик-самоучок на всю округу сусідували на одному невеликому хуторі. Щоправда, Красніцькі перебрались сюди з-під Жешува близько двох десятків літ тому, коли уряд Другої Жечі Посполитої почав давати земельні наділи своїм осадникам¹ на Волині, яку поляки називали кресами всхідніми². Ткачуки ж тут мали землю з діда-прадіда. Тож, може, і не радий був би Віктор новим сусідам, коли б при першій таки зустрічі з головою родини Красніцьких не довідався, що той грає на кларнеті. Ще якби на скрипці чи бубні, то не так би потішило

¹ Польські колоністи, здебільшого колишні вояки армії Пільсудського, які після встановлення влади Другої Жечі Посполитої були переселені на західноукраїнські землі.

² Східні землі (*пол.*).

душу Віктора, бо в їхньому гурті музик такі були. Але кларнет! Омріяний інструмент, якого купити й відповідно навчитись грати на ньому місцеві музики не могли. Тож Віктор Ткачук одразу ж запропонував новому сусідові долучитись до їхнього гурту. Попри його побоювання, що Левон Красніцький відмовиться, той із радістю погодився. Виявилось, що, як і Віктор, Левон кохався в музиці. Не було такого вечора, аби він хоча б на півгодини не брав до рук улюбленого кларнета і не звеселяв себе і близьких всілякими мелодіями. До того ж його дружина Франя мала чудовий голос і полюбляла співати під акомпанемент свого чоловіка. Тому тихими вечорами в обійсті Ткачуків було чутно звуки дуету кларнета і сопрано, які долітали сюди від сусідів. Найчастіше Франя Красніцька співала пісню, яку незабаром вже почала наспівувати і Галя Ткачук:

О, Франко, Франко, поведзь мене, Франя,
Що з нами бендзе з tego кохання?

Віктор, який мав чудовий слух, підібрав акомпанемент на скрипці. Не минуло й півроку, як Франя і Галя вже співали цю пісню разом із «Несе Галя воду» під скрипку і кларнет у новій хаті Красніцьких, на «квітку»¹ якої її з Віктором запросили сусіди-осадники.

¹ Закінчення роботи, в цьому випадку зведення будинку.

Гурт музик, який очолював Віктор Ткачук, часто запрошували грати на весіллях. У Володимирському повіті вони славилися тим, що знали безліч мелодій українських та польських пісень і танців і могли виконати на свята чи на весіллях будь-яке замовлення невибагливих у музиці селян. Популярності гурту додавали і вигадливість та почуття гумору їхнього керівника, який кожен виступ супроводжував теплими жартами та всілякими танцювальними «колінцями». Витинаючи на скрипці швидкі мелодії, Віктор уміло пританцювував, те саме робив і музикант гурту з великим бубном поперед себе, який у такт мелодії міг ще й піти навприсядки і завершити такий своєрідний танок припаданням на одне коліно. Усе це зазвичай викликало бурхливі емоції присутніх на таких okazіях і додавало ткачуківському гурту популярності.

Звісно, грали музиканти на святах і весіллях не заради того, аби потішити власне самолюбство. Сорок злотих за один день були на той час вельми непоганим приробітком для музикантів, жоден з яких не міг похвалитися значними статками. Левон Красніцький і Віктор Ткачук, які вважались серед них найзаможнішими, мали всього по кілька десятин землі та трохи худоби. Тож такий побічний дохід для їхніх великих сімей був дуже доречним.

Гурт складався з чотирьох основних музикантів. Віктор Ткачук грав першу скрипку, Олекса Дяківський був бубністом, Левон Красніцький клар-

нетистом, а ще одним скрипалем Марек Біскуп. Мали сільські музиканти й запасного скрипаля, а на час відсутності Олекси бубон брав до рук старший син Віктора Іларіон, або, як його всі звали, Ларко. І бубнив не гірше за Олексу, бо був навчений батьком, мав відчуття такту і успадкований слух музиканта.

Перший господар у Федорівці Міхал Боровський видавав заміж свою старшу із чотирьох доньок, Барбару. Тож весілля мало бути гучним та багатолюдним, і музик запросили грати на два дні. Музикантам це було на руку, бо означало подвійний дохід, та й сплатив Міхал за день на десять злотих більше.

Коли всі гості вже зібрались на подвір'ї великого обійстя Боровських і відлунав марш на честь останнього із запрошених, до музик підійшов кум Віктора Ткачука, хрещений батько Ларка Матвій Турук. Привітавшись і запропонувавши музикам бакуну¹, Матвій звернувся до Віктора:

— Ото тільки-но почув новину з повітової управи. Кажуть, що на тому тижні будуть збирати у Володимирі хазяїв з кіньми, які приписані до військового тилового обозу. А ми ж з вами, куме, у ньому числимось. То, певно, треба готувати вози...

— От дідько, — спохмурнів Віктор, — а я ж якраз збирався сіно возити.

¹ Сорт тютюну.

Матвій підійшов до Віктора впритул і тихо мовив:

— Боюся, що не до сіна скоро буде, куме. Мій знайомий підслухав розмову польських офіцерів, то ті ніби говорили, що німець готується напасти на Посполиту вже ближчим часом.

— Все може бути, — ще більше спохмурнів Віктор. — Не доведи, Боже, ще війна почнеться. Ми з вами воювали, куме, знаємо, що то таке.

— Тож так, — невесело протягнув Матвій, затуляючись міцним бакуном.

Раптом його обличчя посвітліло, і, штурхнувши Віктора ліктем, Матвій кивнув на дівчину, яка якраз виходила з хати.

— Гляньте, моя наймолодша вийшла, Анна. Ото вогонь-дівка буде, а красуня ж яка! У матір свою пішла — і красою, і гордістю. А така патрійотка, що й мене з Оксаною багато чого з нашої історії може навчити...

Музикантів покликали до столу, і Матвій Турук відійшов, узявши з Віктора обіцянку, що він ночуватиме в нього.

Музиканти, які грали на весіллі два дні, завжди ночували в обійсті, де відбувалося весілля. Та оскільки Вікторів кум жив у Федорівці, то він радо погодився на його пропозицію. Однак поспати їм майже не вдалося. Під ранок у вікно будинку Туруків, які жили недалеко від Боровських, постукав переляканий Марек Біскуп. Вікторові, який услід